

Tényleg bukik Izrael, dr. Steinbock?

2024 október 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Közel-Keleten egy kérdés új kérdéseket szül, így azt is, fenntartható-e a zsidó állam.

Még mondja valaki, hogy Amerika nem izgalmas hely! David Duke, az ország egyik legismertebb antiszemita, a Ku-Klux-Klan egykori nagyvarázslója (és volt demokrata párti politikus) az egyetlen zsidó amerikai elnökjelöltet, Jill

Steint támogatja. Ugyanis ? a legkritikusabb Izraellel az indulók közül. Steinnek, aki Duke-ot rasszista trollnak nevezve utasította vissza a kéretlen támogatást, a Zöld Párt jelöltjeként semmi esélye, de olyan szorosnak ígérkezik a Harris–Trump-verseny, hogy az ? szavazatainak is lehet jelentőségük.

A Közel-Kelet komoly amerikai kampánytéma is, különösen, hogy a világ els? számú válsággóca újabb és újabb fejleményekkel döbent meg a közvéleményt.

A legfrissebb ezek közül – persze csak e sorok írásakor, hiszen tavaly október 7-e óta folyamatosan kapkodjuk a fejünket – Jahja esz-Szinvár, a Hamász palesztin terrorszervezet vezet?jének megölése, ahogyan nem sokkal korábban Haszan Naszrallahé, a libanoni síita Hezbollah terrorszervezet f?nökéé volt. Ez most már arra készíti-e az Izraelt kormányzó Benjamin Netanjahut, hogy lezárja a háborúját, vagy csak most jön a java Irán ellenében? Egyel?re nem tudjuk. De Izraelben már sokan inkább viszonylagos nyugalmat szeretnének, valamint a több mint egy éve a Hamász fogságában lév? túsok hazatértét. Hogy ennek a legjobb módja egy t?zszünet lenne-e, avagy további csapások? Nem tudjuk.

A Közel-Kelet olyan hely, ahol minden egyes kérdésre adott válasz csak további kérd?jeleket szül. A néz?pontok és kérdések sokaságában próbál logikai ívet felépítve válaszokat adni lapunk alkalmi vendégszerz?je, Dan Steinbock új könyve. A geopolitikai szakíró els?sorban nem Izrael-specialista, de több évtizedre visszamen?en van ottani helyismerete. F?leg a békemozgalomhoz köt?d? értelmiségiekkel állt jó kapcsolatban, így a nálunk is jól ismert regényíróval, Ámosz Ozzal. A szemléletér?l már a címevel is sokat eláruló kötet – Izrael bukása: Izrael politikájának, gazdaságának és hadseregének leromlása (The Fall of Israel — The Degradation of Israel’s Politics, Economy and Military) – több komoly vádpontot is tartalmaz a zsidó állammal szemben, például népiirtásról ír. Bizonyára akadnak más szerz?k, akik érveikkel pró és kontra beszállnak majd az err?l folytatott vitába.

Viszont pusztán a spekulációk szintjén is érdemes foglalkozni azzal a meghökkent? állítással, amelyet – a Steinbock könyvében foglaltakat továbbgondolva – Lawrence Wilkerson volt amerikai ezredes, Colin Powell egykori republikánus külügyminiszter kabinetf?nöke tesz. Mint írja, ? már nyolc évvel ezel?tt azon az állásponton volt, hogy Izraelnek államként nincs már hátra húsz esztendeje. Ezt most azzal fejeli meg, hogy mostantól számítva szerinte már tizenkét esztendeje sincs. Elméleti szempontból is érdekes annak a felvetése, hogy a Közel-Kelet – úgy is, mint Európa közvetlen szomszédságában lév? válsággóc – egyensúlya ilyen mértékben felborulhat. Ha ez megtörténne, annak f? haszonélvez?je Irán lenne, persze jelen állás szerint; ott sem lehet kizárni nagy változásokat.

Izrael „bukása” – valójában az alcímben megfogalmazott degradálódásról, azaz fokozatos leromlásról, lezüllésr?l van szó – olyan fejlemény lenne, ami nemcsak a közel-keleti népeket és a világ zsidóságát érintené közvetlenül, hanem Európát is.

Ha pedig Irán és támogatóit, így a Hamász és a Hezbollah tudatosan törekszenek arra, hogy Izraelt, ezt a 22 ezer négyzetkilométeres, az Alföld területének a felét sem kitev? országot egy számára fenntarthatatlan állapotba man?verezzék, az sokat elárulhat a 2023-as terrortámadás indítékáról. Hiszen nem lehetett kétséges, hogy a Hamásznak és a Hezbollahnak az izraeli emberveszteségek és anyagi károk sokszorosával kell számolnia október 7-e után a palesztin és a libanoni területeken. Nem volt kétséges az sem, hogy a világ leger?sebb hadseregével az Egyesült Államok, ha olykor morogva, s?t dühöngve is, de kitart Izrael mellett. (Clinton elnök Netanjahuról a 90-es években: „Mi a francnak képzeli ez magát? Melyikünk a francos szuperhatalom?” Biden elnök Netanjahunak a telefonba, 2024-ben: „Bibi, mi a franc van?” A franc helyett valójában durvább káromkodások szerepeltek...) De ha úgy gondolkodtak, hogy hosszú távon a helyzet a javukra fordul, az más. Ebb?l az irányból is érdemes olvasni Steinbock könyvét.

Vegyünk néhány szempontot, most már Steinbocktól elrugaszkodva! Izrael 1948-as fennállása óta harcol a különböz? arab tényez?kkel. Irán azonban nagyobb falat az ? gyenge hadseregeiknél. Különösen az azt követ? helyzetben, hogy tavaly október 7-én a Hamász több zsidót ölt meg, mint a holokauszt óta bármely napon bárkik. Hallani, hogy Izrael ezután már nem lesz olyan, mint amilyen volt. Ez egyszerre triviális (minden ország változik, f?leg fontos események nyomán), de történelmi távlatból visszatekintve akár mély állításnak is bizonyulhat majd. Izrael jelenleg számos szempont szerint – a katonaitól a lelkiig – túlfeszített állapotban él. Kérdés, visszatérhet-e egy fenntartható állapothoz akkor, ha a Netanjahu-kormány véget vet a háborúnak? (Kérdésre kérdés: a mostani vajon nem egyetlen, 1948 óta tartó háború-e? Annak talán soha nem lesz vége.)

Egy Magyarországgal csaknem azonos népesség? állam a világ egyik vezet? fegyverexport?re (f?leg drónokkal), illetve -import?re. Normális ez? Meddig tarthat? Meddig (évekig?, évtizedekig?) fogják még az amerikaiak Izrael

kezét? Ez az amerikai demográfiai változásokkal, amelyek érintik a Demokrata Párt politikáját is, már ma releváns kérdés.

Holnap még inkább az lesz. Továbbá: szétfeszíti-e a változó biztonsági környezet a már korábban is egyre nehezebben összetartható izraeli mozaiktársadalom kereteit? Teljesen fel?rdik-e a békepárti oldal (beszél-e még bárki is „kétállami megoldásról” meg „nemzetközi kvartettről”, ahogy korábban?) Folytatódik-e (demográfiai változásokkal párhuzamosan) a baloldaltól a jobbközépig szavazó világi középosztály tévesztése a radikális és vallásos jobboldal javára? Mi lesz a demokratikus normákkal egy állandóan háborúba süpped? országban? Honnan lesz Izraelnek „demográfiája” a vele nyíltan vagy csendben ellenséges arab–muszlim „tengerrel” körülvéve?

Izraelben mintegy hétmillió zsidó él (a ciszjordániai zsidó telepésekkel együtt). Legnagyobb arab szomszédja, Egyiptom, amellyel „hidegbékében” áll – kérdés: meddig? – 117 millió főt számlál, de a kétmillió gázai palesztin hallatán már a hideg rázza. Amikor 1979-ben Egyiptom békét kötött Izraellel, még 43 millióan lakták.

Izraelben kétmillió arab állampolgár is él. Mi Mohammad Abu Fanit, a Ferencváros futballistáját ismerjük közülük a legjobban. Abu Fani áll a kispesti Bozsik Aréna gyepsz?nyegén az izraeli válogatott mezében, hallgatja az ország himnuszát a kétezer éves reményr?l és arról, hogy szabadon élhetnek hazájukban, Cion és Jeruzsálem földjén.

Mármint a zsidók. Hogyan viselkedik majd a kétmillió izraeli arab (a több millió palesztinról nem is beszélve), ha érdemben változik a helyzet?

Rengeteg más kérdést is fel lehetne még tenni, de utolsóként idézzük azt, amit „nekünk” – pontosabban egy friss felmérés keretében megkeresett magyaroknak – tettek fel. A válaszadók sz?k kétharmada elítéli a Hamász Izrael elleni támadását, két százalékuk helyesli, egyharmaduk pedig elítéli, de megérti a Hamász indokait. A háború felel?sének viszont már minden tíz válaszadóból csak négy nevezte meg egyedül a Hamászt. A többiek vagy mindkét oldalt, vagy Izraelt, vagy pedig a nagyhatalmakat okolták. Jelen állás szerint Izraelnek még van annyi bels? és küls? tartaléka – értve utóbbi alatt nemcsak a fegyvereket, de a diplomáciai támogatást is, amelyet mások mellett hazánktól is megkap –, hogy az átsegítse egy hosszabb, nehéz id?szakon. De arra valóban nincs garancia, hogy tartósan fenntartható pályán marad.

Sz?cs László - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni győzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

